

MARNO JÁNOS

Mozart

Ha a beleből indulok ki, sosem fogom meglátni az alagút végét. Ekkor azonban mintha cipzárt húznának le- vagy fölfelé rajtam, mielőtt eldönthetném, ráeszmélek, hogy csöngettek. Az ajtóban az én drága dílerem, Mozarttal, a vén kutyával. Aggódtak értem, értem azonnal. Hiszen ha nincs a csengetés, belefulladások hullászátkomba. Dílerem tiszta mindig, s világos, mint Mozart, akinek fia szerint a szagát a vége felé már senki sem viselte el. Kivéve Constanzt.

Alagútvesztő

Elvégre el is véttem annak a kurva alagútnak a végét a végén, fáj is esetleg nagyon, de legalább a félelem bűzét nem biztos, hogy érzem. És nem jut eszembe egyik szeretőm sem, talán anyám valamennyire, meg a nővérem, őt mindannyiszor külön örömezzet megemlítenem. Persze, nem élnek, máskülönben nem beszélnek róluk. Az előkről hallgatni szerencsésebb, ők vágják ki alkalomadtán a vakbelemet, reméljük, mielőtt még perforálna, s a szarban elvéreznék.

Bejárópróba

A barátom leverten hugyozni indul a kultúrház mosdójába, csalódnia kellett a barátnőjében, de nem is csak ez az egy dolog bántja;

*a mosdó üresen ragyog, beáll
a barátom az egyik vajszínű
szűrővel ellátott porcelán fül-
kagylóhoz, és sóhajtvá megkönnyebbül.
Van ebben, úgy érzi, Pilinszkyből
is még valami. Valami dermesztő
hasonlósága a tűznek és víznek,
s a szívnek, mely mintha lobogna inkább
a dobolás helyett. A barátom
egy hajszálon múlt, hogy mégsem színész lett.*

Egyenlőség, Testvériség

*Nadrágot, trikót, pulóvert rángatok
magamra, majd egy szelet szalonnát
tömködök a küszöbön még a számba,
a kenyeret pedig hagyom az akta-
táskámban, egy fej vöröshagymával
együtt. Odakint mellbe vág a kód,
köhögök, a fél utca velem köhög,
úgyiszlóván beleköhög a köhög-
ésembe, vagy én az övékébe,
az utca még Egyenlőség néven
fut, a szomszéd utca a Testvériség
névre hallgat, lévén a lakója
mind néma. Alvégében egy anyóka
él egy gúlányi nád jégkunyhóba'.*

Séróból

*Ledobom a kígyóbőr zakómat
a hallban a rózsaszín kanapéra,
s körbenézek, kieresszem-e mindjárt,
s merre ereszem ki a hangom.
A postáról érkeztem, egy rangon
aluli, hosszú sorbaállásról,
öreg nénikkel elegyedtem szóba,
firtatták, mi a foglalkozásom,
mert nekik már csak ez, a posta,
temető, meg az orvosi váró.
Tapintatból nem árultam el nekik,
hogy a hivatásom: világmegváltó.
Hiszen rám vártak évezredekig.
És most már nem viselnék el, hogy késő.*

Self portrait

*Pepita zakómban szinte elveszek,
s le kell görbednem, mint egy majomnak,
hogy kezem a zsebében elrejtsem.
Egy rozsdás tűzlétra fut fel mögöttem,
nem nézek hátra, fejből is tudom,
mert a hajam sűrű, vörös és göndör,
eltűnt benne már nem egy nő keze,
úgy, hogy nem is került többé elő.
A nők, persze, tünékenyek. Komoly
művészi erő életre kelteni
őket egy ilyen hátsó udvaron,
felhalmozott kacatokból. Kezem,
mondom, a pepita zakózsebben,
s csak nézek elébem, elégedetten.*

KÁNTOR PÉTER

Volt egy utca

*Volt egy utca, egy házszám,
nem járok arra régen,
ott kóborol a láz tán.*

*Álmodtam ott a járdán,
kábultan, félig ébren,
volt egy utca, egy házszám.*

*Árnyék posztol a vártán,
parázs csillog szemében,
ott kóborol a láz tán.*

*Átizzadt ing tapadt rám,
trópusi lázban égtem,
volt egy utca, egy házszám.*

*Rövid kis utca, pár szám,
rég a végére értem,
ott kóborol a láz tán.*